

Eksemplarer vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Steen Folke (VS):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved på venstresocialisternes og socialistisk folkepartis vegne at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykkerne nr. 105 og 106 vedrørende takstforhøjelser for DSB og Bornholmstrafikken tilbage fra finansudvalget.

(Beslutningsforslag nr. B 21).

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette.

Skriftlige redegørelser:

Redegørelse af 4. februar 1982 om initiativer til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.

(Redegørelse nr. R 2).

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Ungdomsarbejdsløsheden

Arbejdsløsheden ikke mindst blandt de unge er det danske samfunds største problem i dag. De unge bærer en uforholdsmæssig stor del af ledigheden. De udgør knap 1/5 af arbejdsstyrken, men bærer knap 1/3 af ledigheden. I 1981 udgjorde ungdomsarbejdsløsheden ca. 70.000 fuldtidsledige eller ca. 15 pct. af de unges arbejdsstyrke, og der er ingen udsigt til nogen afgørende forbedring af beskæftigelsesudsigterne i 1982.

Ungdomsledigheden er snævert knyttet til den almindelige konjunkturudvikling. Den væsentligste årsag til ungdomsarbejdsløsheden er de senere års økonomiske og beskæftigelsesmæssige tilbageslag, men den har også sammenhæng med de store ungdomsårgange. Antallet af afgangselever fra folkeskolen har været voksende gennem de sidste 3-4 år og vil fortsat vokse de næste par år for at kulminere i 1984, hvor ca. 87.000 17-årige melder sig i uddannelsessystemet eller på arbejdsmarkedet. Herefter falder årgangene til ca. 60.000-65.000 i midten af 1990erne.

Nedgangen i tilgangen af unge løser imidlertid ikke problemerne. Vi vil under alle omstændigheder de næste 5-6 år have en stor tilgang og bestand af unge i uddannelsessystemet eller på arbejdsmarkedet. Antallet af unge i aldersgruppen 15-24 år udgør ca. 785.000 i øjeblikket og vil yderligere stige frem til 1983, hvorefter det vil være nogenlunde uændret frem til slutningen af 1980erne.

Uanset uddannelsesforudsætninger vil alle unge kunne rammes af ledighed. Risikoen er dog langt størst for den særligt udsatte gruppe af unge, der forlader folkeskolen uden afgangsprøve, eller som ikke påbegynder nogen form for fortsat uddannelse efter normal afgang fra folkeskolen.

Kvinderne har en højere ledighedsrisiko end mændene; ca. 60 pct. af de unge ledige er kvinder. Kvindernes vanskeligheder forstærkes af det kønsopdelte arbejdsmarked, et generelt lavere uddannelsesniveau og børneopføringsproblemer. Også på længere sigt betyder den høje kvindearbejdsløshed et tilbageslag for ligestillingen på arbejdsmarkedet.

Indtil nu har ungdomsarbejdsløsheden ikke medført de konfrontationer, som man har set i andre lande. Dette skyldes, at der igennem flere år rent faktisk har været øvet en indsats fra samfundet for at afbøde konsekvenserne af arbejdsløsheden for de unge. Det drejer sig om såvel en række uddannelses- og beskæftigelsestilbud som et rimeligt understøttelsessystem i form af bistandshjælp og arbejdsløshedsdagpenge.

Hvis vort samfund imidlertid ikke formår at tage imod de unge, risikerer vi modløshed og voksende modsætninger i samfundet.

Den hidtidige indsats

Hovedsigtet i indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden må altid være at give de unge de uddannelsesmæssige kvalifikationer, der styrker mulighederne for at klare sig på arbejdsmarkedet. Antallet af ordinære uddannelsespladser for unge er da også væsentlig større i dag end ved krisens start i 1974.

Således begyndte i 1981 ca. 57.000 unge en grundlæggende erhvervsuddannelse (det vil sige EFG-, lærlinge- og de grundlæggende eksamensuddannelser) mod ca. 30.500 i 1974. Samtidig øgedes tilgangen til gymnasiet og HF fra 20.800 i 1974 til 30.800 i 1981. Ved de

[Arbejdsministeren]

kortere og længere videregående uddannelser blev der i 1981 optaget i alt ca. 29.000 studerende mod ca. 27.000 i 1974.

Også udvidelsen af arbejdsmarkedsuddannelserne er kommet de unge til gode. Således deltog i 1981 over 35.000 unge på de kompetencegivende kurser.

Et særligt problem har været – og er – spørgsmålet om lære- og praktikpladser til de unge. Der er gennem nogle år givet støtte til ekstraordinære pladser, og på den måde er en del nye pladser fremskaffet, men det har ikke været tilstrækkeligt.

Regeringen indgik derfor i 1981 aftaler med arbejdsmarkedets parter og de kommunale organisationer med den målsætning, at ingen kvalificerede unge skulle afskæres fra muligheden for at få en faglig uddannelse på grund af manglende lære- og praktikpladser. Der er i kraft heraf i 1981 fremskaffet flere lære- og praktikpladser end i mange år, men der er stadig store uløste problemer. Således manglede der ved udgangen af december 1981 ca. 5.500 EFG-praktikpladser. Problemet rammer især kvinderne og afspejler i øvrigt betydelige geografiske og branchemæssige forskelle.

Inden for den offentlige sektor vil man leve op til de aftalte mål.

Inden for den private sektor har kampagnen også haft en vis succes. Organisationer og virksomheder har gjort en stor indsats. Der er dog stadig mange virksomheder, som ikke har indset vigtigheden af, at de unge kan færdiggøre en påbegyndt erhvervsuddannelse. Blandt virksomheder med 6 eller flere ansatte har 2/3 ingen lærlinge eller elever.

Ud over indsatsen på uddannelsesområdet og inden for lære- og praktikpladserne har der siden vedtagelsen i 1977 af loven om ekstraordinære beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i kommuner og amtskommuner (L 488) været øvet en væsentlig indsats i de enkelte lokale samfund. Årlige merforbrug ud over de lovpligtige viser en bred lokal politisk vilje til at gøre noget ved ungdomsarbejdsløsheden.

Ca. 30.000–35.000 unge arbejdsløse har hvert år fået et ekstraordinært uddannelses- eller beskæftigelsestilbud. Op mod 2/3 af deltagerne har efterfølgende fortsat i uddannelse eller job. Man har herved kunnet dæmme op for, at unge bliver langtidsledige.

Der er mange steder etableret velfungerende samarbejdsformer mellem de offentlige myndigheder og ofte også arbejdsmarkedets parter.

Særligt kan der peges på, at der gennem de udvidede skolevejlederordninger, der nu findes i omkring halvdelen af landet, er opnået gode resultater ved at følge de unge i 2–3 år efter skoleophør.

Der er igangsat utraditionelle uddannelses-tilbud, f. eks. kombinerede undervisnings- og produktionsprogrammer (produktionshøjskoler m. v.). Ligeledes er gennemført beskæftigelsesprojekter, hvor man i samarbejde med det lokale erhvervsliv enten har igangsat en egentlig produktion eller har udført bygge- og anlægsopgaver.

Arbejdstilbudsordningen for ledige er blevet ændret til gunst for unge, således at ledige under 25 år skal have et arbejdstilbud efter 1 års ledighed.

Hovedkritikken mod den hidtidige ekstraordinære indsats er dog generelt, at det har været korterevarende midlertidige foranstaltninger, samt at det har været vanskeligt at lægge et egentligt kompetencegivende og erhvervsqualificerende element ind i aktiviteterne.

Foreløbige vurderinger fra forsøgene med en ungdomsgaranti i Storstrøms og Århus amtskommuner viser positive resultater. Det har været muligt at give flere unge end sædvanligt et uddannelses-tilbud eller et beskæftigelsestilbud, især de svagest stillede. På den anden side viser de foreløbige erfaringer fra ungdomsgarantiforsøgene også nogle af de barrierer, der har været i den hidtidige ungdomsindsats: utilstrækkelig uddannelseskapacitet, manglende økonomisk grundlag for at begynde en uddannelse og børnepasningsproblemer.

Selv om der er brugt store beløb på en aktiv indsats over for ungdomsarbejdsløsheden gennem de nævnte aktiviteter, koster ungdomsarbejdsløsheden samfundet meget mere i form af understøttelse. Der udbetales i dag omkring 4,5 mia kr. til unge arbejdsløse fordelt med ca. 4 mia kr. i arbejdsløshedsdagpenge og knap ½ mia kr. i kontanthjælp i henhold til bistandsloven. Skønmæssigt anvendes årligt kun omkring det halve på den aktive indsats, heraf knap 1 mia kr. til de ekstraordinære ungdomsarbejdsløshedsforanstaltninger i henhold til lov nr. 488 m. v.

[Arbejdsministeren]

Til belysning af den væsentlige udbygning af de ordinære uddannelses tilbud kan anføres, at de årlige driftsbevillinger til uddannelserne på de tekniske skoler og handelsskolerne for tiden ligger på omkring 2,3 mia kr. og for gymnasiet m. v. på omkring 2 mia kr.

Der er dog både behov og mulighed for at foretage en omfordeling af pengenes anvendelse fra en »passiv« understøttelse til en »aktiv« indsats, hvor bistandshjælpen og arbejdsløshedsdagpengene i stedet bruges til uddannelsesaktiviteter og aktiv jobskabelse.

Hovedprincipper for den fremtidige indsats

Der er ikke udsigt til en væsentlig forbedring i de udenlandske økonomiske konjunkturer, tværtimod må der forventes en international vækst i ledigheden i de nærmeste par år. Derfor må regeringens handlingsprogram gennemføres med vægt på at fastholde den gunstige udvikling i erhvervenes konkurrenceevne, således at der skabes en beskæftigelsesforøgelse i private erhverv.

Herudover er der behov for en særlig indsats for de unge. Ungdomsindsatsen skal hvile på følgende forudsætninger:

Der skal være tilstrækkelige uddannelses tilbud til, at alle unge kan få et kompetencegivende uddannelses tilbud, jfr. folketingsbeslutning af 4. juni 1980 om ungdomsuddannelserne. Dette sikres især gennem en fortsat udbygning af erhvervs- og arbejdsmarkedsuddannelserne.

Allerede til sommer må der kunne tilbydes de unge, der forlader folkeskolen, en uddannelsesplads. Det vil dog ikke være muligt at imødekomme alle ønsker om en bestemt faglig eller geografisk plads. Også af den grund vil det være nødvendigt at styrke de unges geografiske mobilitet i forhold til uddannelsessystemet. Ikke mindst i en kort periode med ekstraordinært store ungdomsårgange er det tillige rigtigt at anvende midlertidige løsninger, f. eks. forøgelse af holdstørrelserne og bedre udnyttelse af bygninger og apparatur. Herunder er det også vigtigt at lette overgangen fra skole til uddannelse/erhverv ved f. eks. at udbygge den udvidede skolevejelederordning til at dække hele landet. Endvidere må de nødvendige lære- og praktikpladser etableres ved et lovgivningsmæssigt supplement til en fortsættelse i 1982 af regeringens

aftaler med arbejdsmarkedets parter og kommunerne.

Ungdomsarbejdsløsheden kan ikke løses alene ved uddannelse, det vil sige, at der også skal være arbejdspladser, når uddannelsesperioden er færdig. Ligeledes må der være arbejdsmuligheder for den del af de unge, der fortsat vil vælge at gå direkte fra skolen til arbejdsmarkedet. Der må skabes nye arbejdspladser dels i kraft af en generelt beskæftigelsesfremmende økonomisk politik, dels i kraft af en række jobskabende aktiviteter direkte målrettet mod de unge.

De initiativer, der skal sættes i gang, må som deres klare hovedsigte have en forøgelse af den samlede beskæftigelse. Denne målsætning må være retningsgivende for både kommuner og arbejdsmarkedsnævn i deres indsats for de unge.

Arbejdspladserne skal sikres blandt andet ved forslaget om en jobskabesordning, der giver mulighed for at sætte samfundsvigtigt arbejde i gang lokalt i samarbejde med private virksomheder. Endvidere skal der ske en udbygning af arbejdstilbudsordningen og en styrkelse af den kommunale støtteordning, så unge arbejdsløse kan blive beskæftiget især i den private sektor. Disse ordninger har baggrund i den almindelige afmatning på arbejdsmarkedet og vil kunne afvikles i takt med et økonomisk opsving.

Et af problemerne i lokalsamfundene, når en aktiv beskæftigelsesfremmende indsats ønskes igangsat, er, at der er begrænsninger i kommunernes handlemuligheder, som ofte virker uhensigtsmæssige. Regeringen ønsker derfor ved en lempelse af kommunalfuldmagten at give kommunerne mere smidige muligheder for at igangsætte egentlige produktions- og afsætningsaktiviteter så vidt muligt i samarbejde med private virksomheder. Navnlig hensynet til at skabe beskæftigelse for de unge arbejdsløse gør en sådan smidiggørelse nødvendig. Dette gælder ikke mindst beskæftigelsen af unge uden uddannelse, der aldrig har vundet fodfæste på arbejdsmarkedet.

Der findes i det danske samfund en udbredt, men lidt uforpligtende velvilje over for en løsning af ungdomsarbejdsløshedsproblemet. Men det er også en kendsgerning, at konkrete forslag til initiativer samtidig mødes med en meget kritisk og forbeholden indstilling hos etablerede interesser, organisationer

[Arbejdsministeren]

og myndigheder. Uden den enkeltes vilje til konkret at bidrage til indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden kan opgaven ikke løses.

I det følgende omtales en række konkrete forslag inden for rammerne af de skitserede hovedprincipper.

A. Uddannelsesforslag.

1. *Overgangen fra skole til uddannelse og erhverv skal lettes.* Således forbedres erhvervsorienteringen i folkeskolen blandt andet gennem en bedre introduktion til erhvervsskolerne, ligesom bedre muligheder etableres for oprettelse af erhvervsklasser i folkeskole, ungdomsskole og efterskole. Den udvidede skolevejlederordning gøres obligatorisk for alle kommuner og fastsættes som minimum til 2 år efter folkeskolen.

2. *De erhvervsfaglige grunduddannelser* udbygges således, at alle, der ønsker det, kan få en faglig uddannelse på områder med rimelige muligheder for fremtidig beskæftigelse.

Der skal således ske en udbygning af de erhvervsfaglige grunduddannelser samt en fremskyndelse af overvejelserne omkring en tværfaglig basisuddannelse. Endvidere etableres adgang til EFGs 2. del for voksne med erhvervs erfaring.

Herudover iværksættes forsøg med EFG-uddannelser inden for social- og sundhedsområdet.

3. En udbygning af erhvervsuddannelserne har imidlertid ingen mening uden en sikring af et tilstrækkeligt antal *lære- og praktikpladser*. De aftaler, der blev indgået i 1981 med arbejdsmarkedets parter og kommunerne om at fremskaffe lære- og praktikpladser, vil blive fortsat og forstærket i 1982, herunder gennem en lovgivning. Indholdet af en sådan lovgivning kunne gå ud på at supplere aftalerne med en kvotaordning eller med forhøjede ydelser fra Arbejdsgivernes Elevrefusion.

Princippet i en kvoteringsordning er, at der bør svare en lære- eller praktikplads til et bestemt antal faglærte i en virksomhed, formentlig af størrelsesordenen én plads pr. 5-9 faglærte. Virksomheder, der ikke opfylder kvoten, skal betale et uddannelsesbidrag, mens virksomheder, der etablerer pladser ud over kvoten, modtager tilskud. På denne måde vil alle større virksomheder med faglært arbejdskraft bidrage til uddannelsen af fag-

lærte enten gennem etablering af uddannelsespladser, eventuelt med tilskud, eller gennem betaling af bidrag, mens alle mindre virksomheder, der ønsker at oprette lære- og praktikpladser, opnår en økonomisk støtte. Det er tanken, at kvoteringsordningen skal gælde for både den private og den offentlige sektor.

Arbejdsgivernes Elevrefusion (AER) opkræver et bidrag pr. arbejdstime fra samtlige private arbejdsgivere og udbetaler støtte til omkostningerne ved uddannelse af elever efter ansøgning fra den enkelte virksomhed. En forhøjelse af ydelserne fra AER vil derfor betyde en økonomisk støtte til de virksomheder, der deltager i en løsning af lære- og praktikpladsproblemet. Grundlaget for højere ydelser kan foruden en forhøjelse af arbejdsgivernes bidrag være et offentligt tilskud til AER.

Der kan tænkes andre forslag end de to nævnte, ligesom regeringen vil drøfte den nærmere udformning af lovgivningen med arbejdsmarkedets parter.

Den nuværende praksis for de faglige udvalgs godkendelse smidiggøres, og det skal sikres, at en afgørelse foreligger inden for en bestemt frist.

Det er regeringens opfattelse, at også traditionelle veje til at løse lære- og praktikpladsproblemet bør overvejes, f. eks. elevbyg og muligheder for at gøre erhvervsstøtte og tilbud på licitationer betinget af oprettelse af lære- og praktikpladser.

4. Der gennemføres en forøgelse af kapaciteten inden for *arbejdsmarkedetsuddannelserne* med særligt sigte mod unge voksne ledige for at styrke initiativer på beskæftigelsesområdet.

5. Ud over udbygningen af EFG bør også en række *andre ungdomsuddannelser* tilgodeses. Det gælder de eksisterende tekniske eksamensuddannelser og blandt andet de 2-årige kurser til højere handelseksamen og EDB-assistent. Herudover foreslås etableret nye tekniske uddannelser som f. eks. højere teknisk eksamen (HTX).

Særligt foreslås at øge uddannelseskapa- citeten på offentlige områder med gode beskæftigelsesmuligheder, f. eks. uddannelse af hjemmehjælpere, sygehjælpere, sygeplejersker, plejehjemsassistenter, hospitalslaboranter, fysio- og ergoterapeuter, socialpædagoger og musikpædagoger.

[Arbejdsministeren]

Under hensyntagen til de stigende studenter-/HF-årgange vil det, såfremt adgangsbe- grænsningen ikke skal skærpes, være nød- vendigt at foretage en udbygning på i alt ca. 4.000 ekstra optagelsespladser inden for de *videregående uddannelser* frem til 1986. En sådan udbygning må især ske inden for ud- dannelser, som i det væsentlige sigter mod beskæftigelse inden for den private sektor. Det drejer sig både om de kortere og de læn- gere videregående uddannelser som f. eks. ingeniøruddannelserne, datalogistudiet, na- turvidenskabelige uddannelser, samfundsvi- denskabelige uddannelser samt uddannelser ved handelshøjskolerne.

6. For den gruppe af *unge, der ikke umiddel- bart er motiverede* til at påbegynde en er- hvervsuddannelse, bør der være flere mulig- heder for at deltage i aktiviteter, der leder frem til påbegyndelse af en ungdomsuddan- nelse. Det kan f. eks. være korte vejledende kurser eller kombinerede undervisnings- og produktionsprogrammer.

B. Beskæftigelse.

1. Der skal ske en udvidelse af rammerne for det *almennyttige byggeri m. v.* med ca. 5.000 boliger, og en væsentlig andel af arbejdskraften herved skal være unge ledige faglærte og ikke-faglærte bygningsarbejdere.

2. Ved iværksættelsen af større offentlige vedligeholdelsesarbejder og bygge-, anlægs- og *investeringsopgaver* skal en væsentlig andel af arbejdskraften være unge, f. eks. ved kraftvarme, kollektiv trafik, trafiksanering og byfornyelse m. v.

3. Der genfremsættes forslag til en *jobskabel- sesordning* i såvel den private som den of- fentlige sektor. Efter det hiditidige jobskabel- sesforslag udløses et statstilskud på 60.000 kr. om året pr. nyoprettet arbejdsplads. Af hen- syn til den særlige opgave at skabe job for unge foreslås en mærkbar forhøjelse af stats- tilskuddet til arbejdspladser, der oprettes til unge under 25 år. Offentlige jobskabelsesak- tiviteter skal i videst muligt omfang udføres i snævert samarbejde med private virksomhe- der, herunder især mindre håndværksvirk- somheder. Ordningen vil udvide rammerne for de lokale samfunds indsats mod arbejds- løsheden og vil give mulighed for iværksæt- telse af eksempelvis følgende aktiviteter:

- *trafiksanering*, almene *byfornyelsesaktivite- ter* som gårdrydning, istandsættelse af alta- ner, indretning af beboer- og ungdomshuse m. v.
- etablering af sportspladser, klubhuse og andre *idrætsfaciliteter*
- anlæggelse af naturstier, cykelstier, cam- pingpladser, kolonihaver og andre *friluftsi- nitiativer*
- istandsættelse af *bevaringsværdige bygnin- ger*, fortidsminder m. v.
- iværksættelse af *kulturelle tilbud* m. v.
- oprydning i skove og klitter og særlige *kystsikringsarbejder*
- *indsamling og genanvendelse* af f. eks. pa- pir, glas, metal, bildæk m. v.
- rensnings af vandløb og søer og andre *mil- jø- og forureningsbekæmpende initiativer*
- solfangerproduktion, isolering, vindmøller, briketteringsanlæg, anvendelse af flis og andre *energibesparende foranstaltninger*
- støtte til *iværksættere*, støtte til oprettelse af nye *virksomheder og produktioner*, f. eks. u-landsvenlig teknologi, støtte til *opfindere*, blandt andet til fremstilling af *prototyper*.

4. Forsøgsordningen med støtte til *projekt- grupper for færdiguddannede*, der har eksiste- ret i 4 år, har fungeret godt og skal derfor gøres permanent og udbygges. For især at øge beskæftigelsesmulighederne i den private sektor bør det overvejes at forøge indsatsen i takt med behovet for denne del af ordnin- gen.

5. For at forbedre *arbejdstilbudsordningen* for unge under 25 år overvejes en forhøjelse af tilskuddet ved privat ansættelse svarende til forhøjelsen i jobskabelsesordningen. Erfarin- gerne med den forhøjelse, der blev gennem- ført i 1981, viser, at der herved kan fremkal- des større interesse fra private virksomheder. Endvidere åbnes der mulighed for, at man kan udbetale støtte i op til et år for unge an- sat i den private sektor, dels for at forbedre udsøgningsmulighederne, dels for at styrke genoptræningssigtet. Arbejdstilbudsordin- gen vil med stor beskæftigelsesmæssig effekt kunne udnyttes inden for områder, hvor der normalt ikke benyttes fremmed arbejdskraft, f. eks. landbrug og mindre virksomheder i byerhvervene.

6. I den *kommunale støtteordning til ansættel- se* af unge i private virksomheder (lov nr. 488 af 14. september 1977) overvejes en for-

[Arbejdsministeren]

højelse af støtten, således at den bringes på niveau med arbejdstilbudsordningen. Staten refunderer halvdelen af kommunernes udgifter til bistandshjælp. For at tilskynde kommunerne til at få de unge i arbejde foreslås det at lade staten betale halvdelen af udgifterne, når det drejer sig om kommunale beskæftigelsestilskud.

7. Løsning af opgaver i lokalsamfundene og bistand for borgerne kunne organiseres som en *kommunal serviceenhed*, således at unge ledige udfører opgaver til gavn for den enkelte borger, f. eks. assistance for pensionister eller for familier med syge børn samt bedre udnyttelse og pasning af de eksisterende fritids- og idrætsfaciliteter m. m.

C. Den lokale indsats.

Bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden kræver et betydeligt engagement af lokale offentlige myndigheder, af foreninger og private grupper og virksomheder. Men det kræver også, at de unge selv inddrages i arbejdet.

Regering og folketing kan skabe rammerne for de nødvendige uddannelses tilbud og sikre støtteordninger til lokale beskæftigelsesinitiativer. Men rammerne må udfyldes lokalt. Regeringen vil forhandle med de kommunale organisationer om en øget kommunal indsats mod ungdomsarbejdsløsheden for at gøre garantien effektiv og vil foreslå en fordobling af de beløb, der mindst skal afsættes på de kommunale budgetter til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed med virkning fra 1. januar 1983.

Administrative blokeringer eller manglende samarbejde mellem de involverede statslige og kommunale myndigheder og arbejdsmarkedets og erhvervenes organisationer kan i nogle tilfælde virke hæmmende for en effektiv indsats mod ungdomsarbejdsløsheden.

I erkendelse af, at den nødvendige indsats mod ungdomsarbejdsløsheden kræver samarbejde mellem flere ministerier, har regeringen besluttet at give arbejdsministeren den opgave at koordinere de statslige initiativer.

Der foreligger to målsætninger for den lokale tilrettelæggelse af indsatsen. For det første skal de unge hovedsagelig kun holde sig til én kontakt eller ét organ. For det andet skal de virksomheder, der vil gå med i indsatsen, kun henvende sig ét sted, nemlig i arbejdsformidlingen. Endvidere skal arbejds-

formidlingen hjælpe virksomhederne i videst muligt omfang med papirarbejde m. v. i forbindelse med de forskellige støtteordninger.

Regeringen vil drøfte med de kommunale organisationer og arbejdsmarkedets parter, hvorledes dette samarbejde kan tilrettelægges smidigt, og den vil snarest igangsætte planlægningsarbejdet omkring en landsdækkende ungdomsgaranti.

En landsdækkende ungdomsgaranti.

Regeringen har sat sig det mål at nedbringe og efterhånden reelt afskaffe ungdomsarbejdsløsheden.

På kort sigt må opgaven derfor være en udbygning af de enkelte dele, der tilsammen skal danne det sikkerhedsnet, der sikrer alle unge et uddannelses- eller beskæftigelsestilbud. Et første helt nødvendigt skridt vil være at sikre, at alle unge, der forlader folkeskolen til sommer, kan få et tilbud om en faglig eller boglig uddannelse.

Først når forudsætningerne er skabt, vil det være muligt at give amter og kommuner en pligt og de unge en ret til et uddannelses- og/eller beskæftigelsestilbud i form af en landsdækkende ungdomsgaranti. Dette mål skal være opfyldt inden udgangen af 1983. Herefter må samfundet have en pligt til at tilbyde de unge uddannelse eller beskæftigelse fremfor bistandshjælp eller arbejdsløshedsdagpenge, ligesom der må hvile en forpligtelse på de unge selv til at medvirke.

Regeringen har med denne redegørelse fremlagt en række initiativer til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden og ønsker på dette grundlag at lægge op til en bred drøftelse med folketingets partier om udformningen af den mest effektive indsats.

Regeringen er åben over for andre ideer og forslag, som kan bidrage til, at vi hurtigt træffer de nødvendige beslutninger. Sigtet er inden sommer at fremlægge et samlet forslag til en landsdækkende ungdomsgaranti.

Energipolitisk redegørelse af 4. februar 1982.

(Redegørelse nr. R 3).

Energiministeren (Poul Nielson):

Regeringen offentliggjorde sin *Energiplan 81* den 23. november 1981. På grund af folketingsvalget i december er det først nu mu-